

радостъ; високото му чело, проведено като небето, безъ бръчки, се губи въ ниско остригана коса. Той чакаше да отговаря на това, що ще го запитва.

— Че какъ тъй? Писмото ти едва днесъ пристига и ти съ него. Защо не телеграфира? Щѣхме да те посрѣщнемъ .

— Неочаквано кога получихъ последното писмо на Стойка, обзе ме едно желание . . . Татко и мама останаха да правятъ морски бани; а азъ взехъ тоя конь и хайде.

Много добръ. Тамамъ на време, че Стойко каквото се е халосалъ съ своето Римско право.

— Съ Римско право?

— Искѣ докторатъ по него да пише.

— Дотрѣбвало му е! Азъ да мога криво-лѣво да завърша моето инженерство, не бихъ помислилъ . . .

— Инженерството е друго.

— Кой знай! — смѣлна Боянь.

Тѣ млъкнаха. Двата коня тръгнаха на споредъ.

— Като те познахъ, — продължи Габара, — идѣше ми като на Тарасъ Булба да изразя нѣжностъ.

— По казашки! — се изсмѣ Боянь.

— Съ такъвъ левентъ, юначага — поиска ми се да примѣря сили.

Пакъ млъкнаха.

Конетѣ бавно стѣпваха по мекия пѣтъ, като че разбиратъ срещата на ездачитѣ.

На изтокъ, изъ теменуженъ здрачъ се възмогна пълниятъ дискъ на огнената луна; на западъ трепна първа звезда: отъ къмъ морски далнини повѣя лекъ вѣтрецъ и надъ полята надвисна преднощно мълчание. Настѣпваше вечерь, тиха лѣтна вечерь, надъ добруджански равнини . . .

Изъ слоговетѣ се заобаждаха щурчета, —

— Дивно красиво! — възклица Боянь.

Петъръ Габара замълча. Той чувствуваше, че ду-